

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci navrhovatele: **Klub bechtěreviků ČR z.s.**, se sídlem Na Slupi 450/4, Praha 2, zastoupený Mgr. Pavlou Kosovou, advokátkou se sídlem Husova 946, Moravské Budějovice, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrzích na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 23. 4. 2021, čj. MZDR 14601/2021-6/MIN/KAN, v části čl. I bodu 15, a opatření obecné povahy odpůrce ze dne 29. 4. 2021, čj. MZDR 14601/2021-7/MIN/KAN, v části čl. I bodu 16,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy odpůrce ze dne 23. 4. 2021, čj. MZDR 14601/2021-6/MIN/KAN, **bylo** v části čl. I bodu 15 **v rozporu se zákonem**.
- II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 29. 4. 2021, čj. MZDR 14601/2021-7/MIN/KAN, v části čl. I bodu 16, **se odmítá**.
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši **19.580,50 Kč** k rukám jeho zástupkyně Mgr. Pavly Kosové, advokátky se sídlem Husova 946, Moravské Budějovice, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Navrhovateli **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na zrušení opatření obecné povahy ze dne 29. 4. 2021, čj. MZDR 14601/2021-7/MIN/KAN, v části čl. I bodu 16, ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Pavly Kosové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem na zrušení opatření obecné povahy podaným u Nejvyššího správního soudu dne 29. 4. 2021 domáhal zrušení mimořádného opatření odpůrce z 23. 4. 2021, čj. MZDR 14601/2021-6/MIN/KAN (dále „mimořádné opatření I“) v části čl. I bodu 15, podle kterého se *„omezuje provoz poskytovatelů lázeňské léčebně rehabilitační péče tak, že lze poskytovat výlučně lázeňskou rehabilitační péči, která je alespoň částečně hrazena z veřejného zdravotního pojištění“*.

[2] Mimořádné opatření I bylo vydáno 23. 4. 2021 s účinností od 26. 4. 2021 od 00:00 hod. s odkazem na § 80 odst. 1 písm. g) a § 69 odst. 1 písm. b) a i) a § 69 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a podle § 2 odst. 1 a odst. 2 písm. b) až e) a i) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 (dále „pandemický zákon“). Následně bylo mimořádné opatření I s účinností od 3. 5. 2021 od 00:00 hod. zrušeno mimořádným opatřením odpůrce z 29. 4. 2021, čj. MZDR 14601/2021-7/MIN/KAN (dále „mimořádné opatření II“), které v čl. I bodu 16 obsahuje obdobnou regulaci (liší se v tom, že poskytovatelé lázeňské léčebně rehabilitační péče mohou tuto péči poskytovat i pacientovi, který *„prodělal laboratorně potvrzené onemocnění COVID-19, uplynula u něj doba izolace podle platného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví a od prvního pozitivního POC antigenního testu na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 nebo RT-PCR testu na přítomnost viru SARS-CoV-2 neuplynulo více než 90 dní, přičemž se jedná o pacienta, který je občanem České republiky, občanem Evropské unie nebo držitelem platného dlouhodobého víza nebo průkazu o povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu na území České republiky vydaných Českou republikou.“*

[3] Mimořádné opatření II napadl navrhovatel dne 6. 5. 2021 návrhem na jeho zrušení v rozsahu čl. I bodu 16.

[4] Mimořádné opatření II bylo nejprve s účinností od 4. 5. 2021 od 00:00 hod. změněno opatřením z 3. 5. 2021, čj. MZDR 14601/2021-8/MIN/KAN (tato změna se však netýká čl. I bodu 16). Následně bylo s účinností od 10. 5. 2021 od 00:00 hod. zrušeno mimořádným opatřením odpůrce z 5. 5. 2021, čj. MZDR 14601/2021-9/MIN/KAN. Protože posledně uvedené mimořádné opatření bylo zrušeno mimořádným opatřením ze 7. 5. 2021, čj. MZCR 14601/2021-10/MIN/KAN, aniž by nabylo účinnosti, bylo mimořádné opatření II pro přehlednost a z důvodu právní jistoty výslovně zrušeno mimořádným opatřením ze dne 27. 5. 2021, čj. MZCR 14601/2021-15/MIN/KAN.

[5] Usnesením Nejvyššího správního soudu z 20. 5. 2021, čj. 1 Ao 7/2021-64, byly oba návrhy spojeny ke společnému projednání pod sp. zn. 8 Ao 13/2021.

[6] Podáním z 6. 5. 2021 navrhovatel s ohledem na zrušení mimořádného opatření I navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, že mimořádné opatření I bylo v rozporu se zákonem. Ohledně mimořádného opatření II tak učinil v podání z 10. 5. 2021.

[7] Nejvyšší správní soud usnesením z 3. 8. 2021, čj. 8 Ao 13/2021-65, oba návrhy odmítl pro nedostatek aktivní procení legitimity. Toto usnesení bylo zrušeno náležením Ústavního soudu z 19. 7. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2431/21. Nejvyšší správní soud proto

pokračování

s ohledem na závěry Ústavního soudu ohledně aktivní procesní legitimace navrhovatele, na něž pro stručnost odkazuje, přistoupil k novému posouzení věci.

II. Mimořádné opatření I

[8] Navrhovatel v návrhu nejprve popsal, jak se jej napadené mimořádné opatření dotýká. Je zapsaným spolkem, který sdružuje zdravotně postižené osoby trpící Bechtěrevovou chorobou a jejich rodinné příslušníky. V případě dané nemoci se konkrétně jedná o diagnózu ankylozující spondylitida, která působí celoživotní onemocnění, jež vyžaduje permanentní cvičení a rehabilitaci. Podmínky, které odpůrce v mimořádném opatření I stanovil pro provoz lázeňských zařízení, členům navrhovatele znemožňují využívat lázeňskou péči.

[9] Odpůrce podle navrhovatele vůbec není oprávněn omezovat na základě pandemického zákona lázeňskou léčebně rehabilitační péči. Z hlediska zdravotnických zařízení lze dle daného zákona přikázat poskytovatelům zdravotních služeb, aby vyčlenili věcné, technické nebo personální kapacity a zakázat či omezit nebo stanovit podmínky návštěv. Omezit poskytování zdravotní péče jako takové či zakázat její poskytování některým pacientům ale neumožňuje.

[10] Navrhovatel dále namítá, že členové navrhovatele mají nárok na lázeňskou léčebně rehabilitační péči hrazenou ze zdravotního pojištění pouze jednou za 12 měsíců. Efekt lázeňské léčby je z hlediska snížení bolestivosti a zlepšení hybnosti kratší. Jsou proto odkázáni, aby si v mezidobí lázeňskou péči hradili z vlastních prostředků. Napadené mimořádné opatření jim ale znemožňuje čerpat lázeňskou péči v samoplátcovském režimu. Tím mimořádné opatření I zasahuje do ústavně zaručeného práva na ochranu zdraví dle čl. 31 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Toto právo sice lze zákonem omezit, ale v souladu s principem rovnosti v důstojnosti a právech vyjádřeným v čl. 1 Listiny musí platit omezení pro všechny stejně a nesmí nějaké skupiny privilegovat. Mimořádné opatření ale některé pacienty diskriminuje. Indikační seznam, který je přílohou zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), musel zohlednit i finanční možnosti systému veřejného zdravotního pojištění. Přiznává proto různým pacientům nárok na hrazenou lázeňskou péči v různé podobě z hlediska úhrady, počtu opakování či frekvence opakování. Stanovuje ale i další podmínky, které pacientům nemusí vyhovovat.

[11] Pokud je pacientům ale zdravotní péče z tohoto důvodu odepřena, představuje to diskriminaci. Ta je dvojího typu. První spočívá v rozdílném zacházení oproti pacientům s péčí hrazenou z veřejného zdravotního pojištění. Jelikož tito lázeňskou léčebně rehabilitační péči využívat mohou, je zřejmé, že se nejedná o epidemiologický problém. Navrhovatel poukázal na to, že odpůrce k obdobné selekci např. u omezování restauračních zařízení nepřistoupil a neumožnil stravování pouze v poloviční kapacitě nebo na základě toho, z jakých finančních prostředků host hodlá zaplatit útratu (zda je vydělal v pracovním poměru nebo podniká). Druhý typ diskriminace se týká provozu zdravotních zařízení. Zatímco samoplátcovské služby u zubařů či kosmetické medicíny omezeny nejsou, v případě rehabilitační lázeňské péče tomu tak je.

[12] Dostupnost lázeňské léčebně rehabilitační péče nelze podmiňovat ani očkováním (což odpůrce naznačuje), protože jeho dostupnost nemohou pacienti ovlivnit. U pacientů s Bechtěrevovou nemocí navíc k jejímu rozvoji dochází již v rané dospělosti. Pro pacienty této věkové kategorie je očkování v současné době velmi vzdálené. Z hlediska podmíněnosti očkováním navíc nelze srovnávat lázeňskou léčebně rehabilitační péči např. s kulturními akcemi či návštěvou obchodů. Oprávněný by proto byl nanejvýš požadavek negativního testu na přítomnost viru. Zdravotní personál lázní je již navíc naočkován a návštěvníci lázní a nezdravotnický personál je pravidelně testován. Záchyt pozitivních testů je v lázních minimální a z hlediska rizika nákazy jsou lázně bezpečnější než podniky, školy, úřady nebo i ambulance poskytující rehabilitační péči.

[13] Odpůrce **ve vyjádření** k námitce, že není oprávněn na základě pandemického zákona omezovat lázeňskou léčebně rehabilitační péči, uvedl, že mimořádní opatření I bylo vydáno také podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Ustanovení § 3 pandemického zákona mu proto ve spojení s ustanoveními zákona o ochraně veřejného zdraví umožňuje stanovit dané omezení, které reflektuje aktuální epidemickou situaci. Nesouhlasí ani s namítanou diskriminací. Na stanovená omezení je třeba hledět jako na projev jeho snahy omezovat riziko plošného komunitního přenosu.

[14] Navrhovatel **v replice** uvedl, že omezit komunitní přenos lze i jinými nediskriminačními způsoby (například omezení kapacity zařízení pro všechny). Nadto zvolená regulace riziko komunitního přenosu stejně neomezila, neboť v zásadě umožňuje, aby lázeňská zařízení byla plně obsazena pacienty, jejichž léčba bude hrazena z veřejného zdravotního pojištění. Argumentace odpůrce k nedostatku oprávnění omezovat lázeňskou zdravotní péči, se podle navrhovatele míjí s jeho námitkou.

[15] Nejvyšší správní soud předeseílá, že shodnými otázkami se zabýval již v rozsudku z 1. 7. 2021, čj. 1 Ao 4/2021-56, ve kterém na návrh jiného navrhovatele (zastoupeného však týměž zástupcem) shledal mimořádné opatření II ohledně regulace lázeňské léčebně rehabilitační péče rozporné se zákonem. Protože se oba návrhy v podstatných rysech shodují, shodná je i podstata napadených částí mimořádného opatření I a II (srov. bod [1] a [2] tohoto rozsudku), Nejvyšší správní soud závěr vyslovené v rozsudku čj. 1 Ao 4/2021-56 následuje a v tomto rozsudku ve stručnosti uvádí jejich podstatu.

[16] K námitce, že odpůrce není oprávněn mimořádným opatřením omezovat poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 Ao 4/2021-56 uvedl:

„[63] Podle § 33 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů („zákon o veřejném zdravotním pojištění“), je hrazenou službou z veřejného zdravotního pojištění léčebně rehabilitační péče, poskytovanou jako nezbytná součást léčebného procesu, jejíž poskytnutí doporučil ošetřující lékař a potvrdil revizní lékař. Podle § 33 odst. 2 téhož zákona [1] lázeňská léčebně rehabilitační péče je poskytována výhradně jako následná lůžková péče ve zdravotnických zařízeních, která se nacházejí v místě výskytu přírodního léčivého zdroje nebo na území s klimatickými podmínkami příznivými k léčení, a při poskytování péče jsou tyto přírodní léčivé zdroje nebo klimatické podmínky příznivé k léčení využívány (podtržení přidáno soudem) Lázeňská léčebně rehabilitační péče se poskytuje a hradí jako komplexní lázeňská léčebně

pokračování

rehabilitační péče nebo příspěvková lázeňská léčebně rehabilitační péče (§ 33 odst. 3 a násl. zákona o veřejném zdravotním pojištění).

[64] Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že lázeňská léčebně rehabilitační péče je poskytována jako následná lůžková péče ve zdravotnických zařízeních. Podle § 69 odst. 1 písm. b) a 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví může ministerstvo při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku mimořádnými opatřeními zakázat nebo omezit styk skupin fyzických osob podezřelých z nákazy s ostatními fyzickými osobami, a to mimo jiné uzavřením zdravotnických zařízení jednodenní nebo lůžkové péče nebo omezením jejich provozu. V daném případě je tedy pravomoc odpůrce regulovat opatřením obecné povahy provoz poskytovatelů lázeňské léčebně rehabilitační péče dána citovanými § 69 odst. 1 písm. b) a § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví. Je zřejmé, že mimořádné opatření dané kritérium splňuje, neboť mimo jiné s odkazem na tato ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví odpůrce napadené opatření vydal.“

[17] Dále se pak v bodech 75 až 86 Nejvyšší správní soud zabýval výkladem § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví, které nelze chápat tak, že osobou podezřelou z nákazy může být bez dalšího každý. Fyzickou osobou podezřelou z nákazy je podle legislativní zkratky zavedené v § 2 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví zdravá fyzická osoba, která byla během inkubační doby ve styku s infekčním onemocněním nebo pobývala v ohnisku nákazy. Ohniskem nákazy je místo, ve kterém se šíří nákaza (§ 65 věta druhá zákona o ochraně veřejného zdraví). S odkazem na rozsudek z 21. 5. 2021, čj. 6 Ao 22/2021-44, Nejvyšší správní soud uvedl, že ač nelze teoreticky vyloučit, že v extrémní situaci by ohniskem nákazy mohla být celá Česká republika, a osobou podezřelou z nákazy tudíž každý, kdo se vyskytuje na jejím území, samotný fakt, že probíhá celosvětová pandemie, by ale k takovému závěru sám o sobě automaticky nemohl stačit. Skutečnost, že ohniskem nákazy ve smyslu zákona je celá Česká republika a podezření z nákazy je tedy dáno vůči všem osobám, proto nelze automaticky předpokládat, ale je třeba ji opřít o náležité podklady (důkazy) a odůvodnit. A je tomu tak i v případě, že odpůrce toto podezření vztáhne na určitou skupinu osob (např. pacientů – samoplátců). Nejvyšší správní soud také vyložil, že ani prostřednictvím § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví, na jehož základě by bylo možné uzavřít jiné provozovny a zařízení nebo zakázat jiné činnosti než uvedené v § 69 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, nelze obcházet podmínku stanovenou § 69 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, že uzavření provozoven má směřovat k omezení styku osob podezřelých z nákazy. Nejvyšší správní soud pak shledal odůvodnění mimořádného opatření II vztahující se k omezení lázeňské léčebně rehabilitační péče nedostatečné, tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[18] Všechny uvedené závěry lze použít i v nyní posuzované věci. Také v odůvodnění mimořádného opatření I se podává pouze tolik, že poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče se omezuje tak, že ji lze poskytovat jen pacientům, v jejichž případě bude alespoň částečně hrazena z veřejného zdravotního pojištění, „aby se omezily počty kontaktů v rámci lázeňských zařízení, v jejichž případě se opakovaně vyskytují clustery nakažených, a to i ve výrazných počtech. Navíc byly zaznamenány případy, kdy se zdánlivě poskytuje tento druh zdravotní péče, avšak ve skutečnosti se jedná jen o wellness pobyty, resp. služby. Podmínění úhradou z veřejného zdravotního pojištění se jeví jako vhodný kontrolní prvek pro skutečnou

potřebu poskytování lázeňské péče“. Z odůvodnění mimořádného opatření I k čl. I bodu 15 tedy plyne, že snahou bylo omezit počty kontaktů v rámci lázeňských zařízení. Nejvyšší správní soud však souhlasí s návrhovatelem, že z odůvodnění opatření již není zřejmé, proč právě *samoplátci* jsou do budoucna podle odpůrce fyzickými osobami podezřelými z nákazy.

[19] Rovněž v případě mimořádného opatření I odpůrce sice do obecné části odůvodnění zahrnul v souladu s požadavkem pandemického zákona aktuální analýzu epidemické situace nemoci COVID-19, tu však nelze bez dalšího považovat za dostatečné odůvodnění ve výše uvedeném smyslu. Ačkoli odpůrce tehdejší epidemickou situaci hodnotil nadále jako nepříznivou, neboť riziko dalšího šíření nemoci v populaci bylo i přes kontinuální pokles případů stále vysoké, kladl si za cíl, aby epidemie byla bržděna co nejvíce, pokračoval současný trend poklesu i v následném období a nedošlo ke vzniku významnějšího ohniska nákazy, které by mělo potenciál se dále šířit. Z toho lze dovodit, že odpůrce vycházel naopak z toho, že je třeba stanovit takovou regulaci, díky které se bude vzniku ohnisek nákazy předcházet. Takový postoj odpovídá i tomu, že epidemie již byla kontinuálně na ústupu, což bylo jistě do značné míry ovlivněno i tím, že řada osob se pravidelně podrobovala povinnému testování, nezanedbatelná část populace již podstoupila očkování a byla stanovena všeobecná povinnost nosit ve vnitřních prostorách nebo při setkání více osob respirátory třídy FFP2. Ani z tohoto odůvodnění však není zřejmé, proč právě pacienti – samoplátci jsou považováni za *skupinu fyzických osob podezřelých z nákazy* ve smyslu § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví.

[20] Za výše popsané situace, kdy odpůrce ani netvrdil, že by se případy, na které se podmínky čl. I bodu 15 napadeného opatření nevztahují, týkaly skupin fyzických osob podezřelých z nákazy, nebylo možné na základě § 69 odst. 1 písm. b) a i) zákona o ochraně veřejného zdraví regulovat činnost lázeňské léčebně rehabilitační péče. Mimořádné opatření je proto v napadeném rozsahu čl. I bodu 15 nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem ke zrušení mimořádného opatření v průběhu řízení a s ohledem na § 13 odst. 4 pandemického zákona, Nejvyšší správní soud vyslovil, že mimořádné opatření I bylo v daném rozsahu v rozporu se zákonem. Za této situace se Nejvyšší správní soud již nezabýval zbylými námitkami návrhovatele.

III. Mimořádné opatření II

[21] Nejvyšší správní soud se ve vztahu k mimořádnému opatření II nejprve zabýval podmínkami řízení, neboť v rozsudku čj. 1 Ao 4/2021-56, na návrh jiného návrhovatele shledal mimořádné opatření v čl. I bodu 16 rozporné se zákonem.

[22] Nejvyšší správní soud podle § 103 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. kdykoliv za řízení přihlíží z úřední povinnosti k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení). Jelikož návrhovatel v nyní projednávané věci napadl mimořádné opatření odpůrce v části, kterou Nejvyšší správní soud již shledal rozpornou se zákonem, zabýval se dále tím, zda jsou ve vztahu k této části splněny podmínky řízení pro rozhodnutí ve věci samé. Deklaratorní výrok, jímž soud rozhodl, že opatření obecné povahy nebo jeho část bylo v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy

pokračování

nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (§ 13 odst. 4 pandemického zákona), má totiž účinky *erga omnes* (vůči všem). V dalších řízeních o návrhu na vyslovení nezákonnosti téhož opatření obecné povahy nebo jeho části, jehož nezákonnost již byla vyslovena, proto materiálně dochází k vyprázdnění předmětu řízení, neboť žádný navrhovatel by již nemohl dosáhnout lepšího výsledku, než je právě již dříve učiněné prohlášení nezákonnosti (viz závěry v usnesení NSS ze dne 11. 6. 2021, čj. 8 Ao 9/2021-43, č. 4220/2021 Sb. NSS).

[23] Účinky rozsudku čj. 1 Ao 4/2021-56 dopadají i na navrhovatele v nyní projednávané věci, čímž došlo materiálně k vyprázdnění části předmětu řízení, a proto v této části předmět tohoto řízení odpadl. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů návrh na zrušení mimořádného opatření II odmítl pro nedostatek podmínky řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

IV. Náklady řízení

[24] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve vztahu k návrhu na zrušení mimořádného opatření I navrhovatel měl ve věci plný úspěch. Náhrada nákladů řízení navrhovatele zahrnuje zaplacený soudní poplatek za návrh na zrušení mimořádného opatření I ve výši 5.000 Kč, odměnu advokáta a náhradu hotových výdajů. Odměna advokáta zahrnuje 4 úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, návrhu na změnu návrhu a replice k vyjádření odpůrce [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za úkon spočívající v návrhu na změnu návrhu pak náleží mimosmluvní odměna pouze ve výši jedné poloviny [§ 11 odst. 3 ve spojení s odst. 2 advokátního tarifu *per analogiam*], neboť se jednalo sice o úkon nezbytný pro meritorní projednání návrhu, avšak relativně jednoduchý. Odměna advokáta tak činí 3 x 3.100 Kč (9.300 Kč) a 1 x 1.550 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu], tedy 10.850 Kč. Odměna dále zahrnuje paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 4 x 300 Kč (1.200 Kč). Navrhovatel byl původně zastoupen JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D., který učinil všechny 4 shora uvedené úkony a který je plátcem DPH. Nejvyšší správní soud tedy odměnu advokáta zvýšil o 21% DPH z částky 12.050 Kč (tj. o 2.530,50 Kč), tj. na 14.580,50 Kč. Náklady řízení navrhovatele před Nejvyšším správním soudem tedy činí celkem 19.580,50 Kč (14.580,50 + 5.000 Kč).

[25] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut. Ve vztahu k návrhu na zrušení mimořádného opatření II, který byl odmítnut, proto nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

[26] Odpůrce je tedy povinen navrhovateli zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 19.580,50 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho nynější zástupkyně Mgr. Pavly Kosové, advokátky se sídlem Husova 946, Moravské Budějovice.

[27] Podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu

soudu zaplacený poplatek. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku IV tohoto usnesení, tedy že navrhovateli vrací soudní poplatek ve výši 5 000 Kč (za návrh na zrušení mimořádného opatření II) ve lhůtě stanovené souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. srpna 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu